

Arrest

nr. 346 438 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. JANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 januari 2021 om internationale bescherming. Op 9 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn, tot de stam Zadran te behoren en het soennitisch islamitisch geloof aan te hangen. U stelt geboren te zijn op (...) 2004 en u bent geboren in het dorp Laka Tiga in het district Wozay Zadran van de provincie Paktia. Uw vader was hoofd van de dorpsraad. Omdat hij goede banden had met de overheid, zorgde hij ervoor dat uw broer, W. M. (...), een contract kreeg met het Afghaanse leger om hen van brandhout te voorzien. Na zes maanden werd uw broer gedood door de taliban omwille van zijn werk.

Ongeveer, twee jaar later kwamen drie jongens van uw dorp, die zich recent hadden aangesloten bij het leger, terug naar huis, waarop ze werden doodgeschoten door de taliban. Hierop waren de dorpingen kwaad en besloot uw vader om de mensen van het dorp bijeen te brengen in de moskee. Tijdens deze bijeenkomst kondigde uw vader aan dat niemand nog de taliban mocht helpen en er niet langer usher aan hen zou worden betaald. De taliban hoorden wat uw vader had gezegd en werden boos. Ze belden uw vader op en dreigden om hem en heel zijn familie te doden, en zeiden eveneens dat hij u beter zou laten aansluiten bij hen. Twee dagen later ging uw vader naar het districtshuis. Op de terugweg werd uw vader doodgeschoten door de taliban.

De volgende dag trof u een brief aan van de taliban voor uw deur die u niet kon lezen. U vertrok naar de moskee om te bidden, maar daar zei de mullah u dat uw vader een verkeerd pad had genomen, waarop u terug naar huis keerde. Onderweg naar huis zag u talibanstrijders die u vroegen of u hun brief al had gezien. U zei hen dat u niet kon lezen, waarop ze uitlegden wat in die brief stond, meer bepaald dat u zich bij hen moest aansluiten. Ze zeiden u om naar huis te gaan, propere kleren aan te trekken en de volgende dag terug te keren naar de moskee zodat ze u daar zouden kunnen ophalen. U begon te wenen en ging naar huis. U vertelde het aan uw moeder, die het aan uw oom vertelde en ook de brief aan hem toonde. Uw oom begreep dat het serieus was, en stuurde u naar uw tante, waar u twee nachten bleef. Vervolgens besloten uw oom en uw moeder u weg te sturen. U verliet Afghanistan in de tweede maand van 2020. Toen u in Turkije was, verbrandden de taliban uw huis, omdat ze op zoek waren naar u. U arriveerde in België op 19 januari 2021 en diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 20 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopieën van werkdocumenten van uw vader, een kopie van het contract dat uw vader sloot met het leger waardoor uw broer hout kon leveren, foto's van uw vader en uw broer en kopieën van de taskera's van uw vader en grootvader. Op 15 april 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail nog een kopie van de factuur van de reparatie van uw gsm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Om te beginnen slaagt u er niet in het profiel van uw vader aannemelijk te maken. U stelt dat uw vader het hoofd van de raad van uw dorp was (CGVS, p. 10), maar weet over deze raad, waar uw vader zogezegd aan het hoofd van zou staan, niets te vertellen. Gevraagd hoeveel mensen er nog in die dorpsraad zitten, kan u slechts stellen dat u het enkel weet van uw vader, maar er voor de rest niets van weet. Expliciet gevraagd of er meerdere mensen inzitten, legt u uit dat van uw dorp, enkel uw vader naar het districtshuis ging, en als er problemen in het dorp waren, mensen naar uw vader kwamen (CGVS, p. 16). Het is echter heel vreemd dat u eerst stelt dat uw vader hoofd was van de dorpsraad, wat toch impliceert dat er meerdere mensen zijn, - hetgeen u ook liet uitschijnen eerder in het persoonlijk onderhoud waar u vertelde dat als er in het dorp problemen waren, hij, zijnde uw vader en de raad het oplosten (CGVS, p. 11) – maar er vervolgens helemaal geen raad blijkt te zijn en het enkel om uw vader gaat (CGVS, p. 16). Evenmin weet u te vertellen hoe uw vader hoofd van de dorpsraad is geworden. Hiernaar gevraagd, herhaalt u gewoonweg wat uw vader als hoofd van de dorpsraad deed (CGVS, p. 11). Wat u wel weet te vertellen over het werk van uw vader: dat mensen hulp aan hem vroegen, en hij naar het districtshuis ging over zaken zoals velden en oogsten, of

wanneer er problemen waren (CGVS, p. 11), is niet van die aard dat u hiermee weet te overtuigen dat het om uw vader gaat die hoofd van de dorpsraad is. Immers, als iemand die beweert te zijn opgegroeid in een dorp in Afghanistan, is het niet meer dan logisch dat u enige notie hebt van wat het hoofd van een dorpsraad doet.

U legt wel foto's neer van uw vader, waarop hij onder andere te zien is met het districtshoofd en de gouverneur (document 3, CGVS, p. 3). Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat deze man daadwerkelijk uw vader is. Er wordt u gevraagd naar foto's waar u samen met uw vader op staat, maar beweert dan dat u wel dergelijke foto's had, doch dat deze gewist zijn omdat uw gsm kapot is, en u hierdoor ook geen contact meer kan hebben met uw familie (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd dat u enerzijds wel de documenten en foto's van uw vader kan neerleggen, die u op tijd zou hebben afgedrukt, maar dit niet het geval is voor de foto's van u en uw vader samen, zeker gezien u zegt dat uw gsm kapot is gegaan nadat u die documenten ontving (CGVS, p. 6, p. 18). Om aan te tonen dat uw telefoon echt wel kapot is en de gegevens verwijderd zijn, bezorgt uw advocaat het CGVS op 15 april 2022 per e-mail nog een factuur. Dit document heeft echter een hoog gesolliciteerd karakter. Dat er op een factuur expliciet zou staan dat de reparatie van een Iphone Xs Max is gedaan en daarna alle gegevens verwijderd zijn, is ontzettend vreemd. Aan deze factuur kan dan ook bezwaarlijk bewijswaarde worden toegekend.

Verder verklaart u dat uw broer gedood zou zijn door de taliban omdat hij hout leverde aan het leger (CGVS, p. 10). U legt in dit verband ook de overeenkomst neer die uw vader zou gemaakt hebben met het nationale leger (document 2). In dit document valt inderdaad ook te lezen dat uw vader een contract had met het Ministerie van Defensie, en meer specifiek met het Legerkorps 303 Speen Ghar, 8ste bataljon van het Nationale Leger van Mira Jan in Wozai Zadran. Uit de informatie waar het CGVS zich echter op baseert, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat 303 Speen Ghar echter verwijst naar een politiezone. Er is inderdaad ook de aanwezigheid van het leger, maar dit gaat om het 203de korps. Dat er in een contract tussen uw vader en het leger wordt verwezen naar 303 Speen Ghar, dat eigenlijk niet het leger is maar de politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van het document, en bijgevolg ook uw algehele geloofwaardigheid.

Nog legt u geen coherente verklaringen af over de dood van uw broer. U situeert zijn dood twee jaar voor de dood van uw vader, die in februari 2020 zou zijn gestorven, dit betekent dus in februari 2018 (CGVS, p. 10, p. 12). U stelt echter eveneens dat uw broer zou zijn gestorven zes maanden nadat uw vader het contract heeft afgesloten (CGVS, p. 10). Uit het contract dat u neerlegt, blijkt echter dat het is opgesteld op 10/01/1397 (WK 30/03/2018), wat de dood van uw broer rond eind september 2018 zou situeren, slechts anderhalf jaar voor de dood van uw vader. Dat u dit zo niet situeert, terwijl u duidelijk wel in staat bent om te weten dat uw broer zes maanden na het opstellen van het contract stierf, en eveneens weet te situeren wanneer uw vader stierf, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder is het gedrag van uw vader zoals u het voorstelt niet aannemelijk. Dat uw vader het risico zou nemen om openlijk aan te kondigen in uw dorp dat hij tegen de taliban was, terwijl het geweten was in het dorp dat de taliban mensen met banden met de overheid vermoordden, is niet aannemelijk (CGVS, p. 13, p. 15). Dit risico was nog des te groter, omdat u over uw eigen dorp vertelt dat de mensen van uw dorp bijna allemaal bij de taliban hoorden (CGVS, p. 15). Dat uw vader dan openlijk zou verkondigen dat het verboden was om de taliban te helpen en de huizen van mensen die de taliban hielpen zouden worden verbrand, past in geen enkel logisch geheel.

Ook het gedrag van de taliban zoals u het voorstelt is niet aannemelijk. Zo zouden ze al de dag na de bijeenkomst tegen uw vader hebben gezegd dat u zich moest aansluiten, en zouden ze de dag na de dood van uw vader nog een brief naar u hebben gestuurd waarin ook zou hebben gestaan dat u zich moest aansluiten. Ondanks dat er geen gevolg werd gegeven aan hun eis, zouden ze, wanneer ze u vervolgens tegenkwamen, u gewoonweg hebben laten gaan, met de boodschap dat u zich de volgende dag moest aanmelden in de moskee om u aan te sluiten, en gaven ze u op deze manier meer dan genoeg tijd om aan hen te ontsnappen (CGVS, p. 13-15). Hierop gewezen, werpt u op dat de taliban zal gewild hebben dat u zich vrijwillig aansloot zodat het voor het dorp duidelijk zou zijn dat uw vader verkeerd was (CGVS, p. 18). Dat de taliban echter zouden denken dat u zich vrijwillig bij hen zou aansluiten nadat ze eerst uw broer en dan uw vader hebben vermoord, is niet aannemelijk. Daarbij is het ook vreemd dat de taliban u hadden gezegd dat u zich de dag nadat ze u tegenkwamen moest aanmelden in de moskee, maar ze wachtten met u te komen zoeken, tot meer dan een maand later, toen u in Turkije was. Terwijl ze op drie verschillende manieren al hadden geprobeerd om u te vragen zich aan te sluiten, en u hierop niet bent ingegaan, en hun deadline ook al ruim verstreken was (CGVS, p. 6, p. 14-15). Dat u ook geen aannemelijke voorstelling kunt geven van het gedrag van de taliban, plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt nog wel een taskera neer van uw (beweerde) vader en grootvader, alsook werkdocumenten van uw vader. Hierbij dient al eerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben om

geloofwaardige verklaringen, quod non, kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet volstaan om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen. Ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel heel opvallend is dat u stelt dat u geen taskera van uzelf kan neer leggen, omdat deze zou verbrand zijn toen uw huis werd in brand gestoken door de taliban, maar uw familie u later toch nog de taskera van uw vader en werkdocumenten van uw vader wist door te sturen (CGVS, p. 3, p. 6). Wat betreft de foto's van uw broer kan ook hier niet uit worden afgeleid dat de persoon op de foto wel degelijk uw broer is, ook aan deze foto's kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 12), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan ook kort naar school te zijn geweest, en ook vier jaar naar de lessen in de moskee in uw dorp (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "*het beginsel van de fair play*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij deze beginselen, gaat verzoeker concreet in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn procedurele noden, de dorpsraad, de bewijzen die hij bijbrengt en het tijdsverloop. Verzoeker acht de bestreden beslissing inhoudelijk zeer summier en stelt ten slotte niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn problemen met de schietoefeningen, zijn vertrek uit Afghanistan en de extreme armoede en massale mensenrechtenschendingen in Afghanistan.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 maart 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 en aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met foto's van in Afghanistan (stuk 1), psychologische attesten

(stukken 2 en 3), een arbeidsovereenkomst (stuk 4), een werkgeversattest (stuk 5), foto's van in België (stukken 6 en 7), een paspoort van zijn kat (stuk 8), een aanvraag voor een voorlopig rijbewijs (stuk 9), steunbrieven (stukken 10, 11 en 12), schoolattesten (stukken 13 en 15), een tewerkstellingsattest (stuk 14), twee brieven (stukken 16, 17 en 18), een bekwaamheidsattest voor het besturen van interne transportmiddelen (stuk 19) en een verklaring van zijn vriendin (stuk 20) neer. Hij gaat in deze aanvullende nota ook in op de recente situatie in Afghanistan aan de hand van landeninformatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn asielrelaas een opeenstapeling bevat van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt en de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen veranderen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin dergelijke noden in hoofde van verzoeker heeft kunnen vaststellen, zodat er geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker voert hiertegen aan dat het CGVS hem gehoord heeft *“toen hij een jongen van 18 jaar oud was”* en dat er wel bijzondere procedurele noden dienden te worden verbonden aan zijn zeer jonge leeftijd in combinatie met zijn beperkt scholingsniveau.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde. Verzoeker maakte hierbij geen gewag van zijn beperkt scholingsniveau. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem vanaf 25 februari 2021 onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Verzoeker werd bij de DVZ prioritair verhoord door een ambtenaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen in het bijzijn van een tolk *Pashtou* en bijgestaan door zijn voogd. Aangezien hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig was geworden, werd hij daar niet bijgestaan door zijn voogd. Wel was zijn advocaat daarbij aanwezig en kon deze, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neerleggen en/of (aanvullende) opmerkingen formuleren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalden verzoeker of zijn advocaat op geen enkel moment verzoekers beperkte scholing of jonge leeftijd aan als reden waarom hij niet in staat zou zijn om een dergelijk onderhoud te ondergaan, zelfs niet wanneer zij bij de afsluiting van het persoonlijk onderhoud gevraagd werden of zij nog vragen of opmerkingen hadden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Ook uit de psychologische attesten die hij ter terechtzitting neerlegde (aanvullende nota verzoeker, stukken 2 en 3), kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden en daarbij doorleefde, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, op 29 oktober 2019 te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die wilden dat hij zich bij hen aansloot. Zijn broer zou een contract hebben gehad met het Afghaanse leger om hen van brandhout te voorzien en omwille hiervan door de taliban gedood zijn. Zijn vader zou het hoofd zijn geweest van de dorpsraad en tijdens een bijeenkomst hebben aangekondigd dat niemand nog de taliban mocht helpen en dat er niet langer *usher* aan de taliban zou worden betaald. Zijn vader zou dan door de taliban bedreigd zijn en twee dagen later zijn doodgeschoten. De volgende dag zou verzoeker een brief hebben aangetroffen van de taliban waarin stond dat hij zich bij hen moest aansluiten. Enkele dagen later, in februari 2020, zou verzoeker dan Afghanistan verlaten hebben. Toen hij in Turkije was, zouden de taliban zijn huis verbrand hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat het asielrelaas van verzoeker een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt en dat de documenten die verzoeker neerlegt deze vaststellingen niet kunnen veranderen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Om te beginnen slaagt u er niet in het profiel van uw vader aannemelijk te maken. U stelt dat uw vader het hoofd van de raad van uw dorp was (CGVS, p. 10), maar weet over deze raad, waar uw vader zagezegd aan het hoofd van zou staan, niets te vertellen. Gevraagd hoeveel mensen er nog in die dorpsraad zitten, kan u slechts stellen dat u het enkel weet van uw vader, maar er voor de rest niets van weet. Expliciet gevraagd of er meerdere mensen inzitten, legt u uit dat van uw dorp, enkel uw vader naar het districtshuis ging, en als er problemen in het dorp waren, mensen naar uw vader kwamen (CGVS, p. 16). Het is echter heel vreemd dat u eerst stelt dat uw vader hoofd was van de dorpsraad, wat toch impliceert dat er meerdere mensen zijn, – hetgeen u ook liet uitschijnen eerder in het persoonlijk onderhoud waar u vertelde dat als er in het dorp problemen waren, hij, zijnde uw vader en de raad het oplosten (CGVS, p. 11) – maar er vervolgens helemaal geen raad blijkt te zijn en het enkel om uw vader gaat (CGVS, p. 16). Evenmin weet u te vertellen hoe uw

vader hoofd van de dorpsraad is geworden. Hiernaar gevraagd, herhaalt u gewoonweg wat uw vader als hoofd van de dorpsraad deed (CGVS, p. 11). Wat u wel weet te vertellen over het werk van uw vader: dat mensen hulp aan hem vroegen, en hij naar het districtshuis ging over zaken zoals velden en oogsten, of wanneer er problemen waren (CGVS, p. 11), is niet van die aard dat u hiermee weet te overtuigen dat het om uw vader gaat die hoofd van de dorpsraad is. Immers, als iemand die beweert te zijn opgegroeid in een dorp in Afghanistan, is het niet meer dan logisch dat u enige notie hebt van wat het hoofd van een dorpsraad doet. U legt wel foto's neer van uw vader, waarop hij onder andere te zien is met het districtshoofd en de gouverneur (document 3, CGVS, p. 3). Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat deze man daadwerkelijk uw vader is. Er wordt u gevraagd naar foto's waar u samen met uw vader op staat, maar beweert dan dat u wel dergelijke foto's had, doch dat deze gewist zijn omdat uw gsm kapot is, en u hierdoor ook geen contact meer kan hebben met uw familie (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd dat u enerzijds wel de documenten en foto's van uw vader kan neerleggen, die u op tijd zou hebben afgedrukt, maar dit niet het geval is voor de foto's van u en uw vader samen, zeker gezien u zegt dat uw gsm kapot is gegaan nadat u die documenten ontving (CGVS, p. 6, p. 18). Om aan te tonen dat uw telefoon echt wel kapot is en de gegevens verwijderd zijn, bezorgt uw advocaat het CGVS op 15 april 2022 per e-mail nog een factuur. Dit document heeft echter een hoog gesolliciteerd karakter. Dat er op een factuur expliciet zou staan dat de reparatie van een Iphone Xs Max is gedaan en daarna alle gegevens verwijderd zijn, is ontzettend vreemd. Aan deze factuur kan dan ook bezwaarlijk bewijswaarde worden toegekend.

Verder verklaart u dat uw broer gedood zou zijn door de taliban omdat hij hout leverde aan het leger (CGVS, p. 10). U legt in dit verband ook de overeenkomst neer die uw vader zou gemaakt hebben met het nationale leger (document 2). In dit document valt inderdaad ook te lezen dat uw vader een contract had met het Ministerie van Defensie, en meer specifiek met het Legerkorps 303 Speen Ghar, 8ste bataljon van het Nationale Leger van Mira Jan in Wozai Zadrán. Uit de informatie waar het CGVS zich echter op baseert, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat 303 Speen Ghar echter verwijst naar een politiezone. Er is inderdaad ook de aanwezigheid van het leger, maar dit gaat om het 203de korps. Dat er in een contract tussen uw vader en het leger wordt verwezen naar 303 Speen Ghar, dat eigenlijk niet het leger is maar de politie, ondermijnt de geloofwaardigheid van het document, en bijgevolg ook uw algehele geloofwaardigheid.

Nog legt u geen coherente verklaringen af over de dood van uw broer. U situeert zijn dood twee jaar voor de dood van uw vader, die in februari 2020 zou zijn gestorven, dit betekent dus in februari 2018 (CGVS, p. 10, p. 12). U stelt echter eveneens dat uw broer zou zijn gestorven zes maanden nadat uw vader het contract heeft afgesloten (CGVS, p. 10). Uit het contract dat u neerlegt, blijkt echter dat het is opgesteld op 10/01/1397 (WK 30/03/2018), wat de dood van uw broer rond eind september 2018 zou situeren, slechts anderhalf jaar voor de dood van uw vader. Dat u dit zo niet situeert, terwijl u duidelijk wel in staat bent om te weten dat uw broer zes maanden na het opstellen van het contract stierf, en eveneens weet te situeren wanneer uw vader stierf, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Verder is het gedrag van uw vader zoals u het voorstelt niet aannemelijk. Dat uw vader het risico zou nemen om openlijk aan te kondigen in uw dorp dat hij tegen de taliban was, terwijl het geweten was in het dorp dat de taliban mensen met banden met de overheid vermoordden, is niet aannemelijk (CGVS, p. 13, p. 15). Dit risico was nog des te groter, omdat u over uw eigen dorp vertelt dat de mensen van uw dorp bijna allemaal bij de taliban hoorden (CGVS, p. 15). Dat uw vader dan openlijk zou verkondigen dat het verboden was om de taliban te helpen en de huizen van mensen die de taliban hielpen zouden worden verbrand, past in geen enkel logisch geheel.

Ook het gedrag van de taliban zoals u het voorstelt is niet aannemelijk. Zo zouden ze al de dag na de bijeenkomst tegen uw vader hebben gezegd dat u zich moest aansluiten, en zouden ze de dag na de dood van uw vader nog een brief naar u hebben gestuurd waarin ook zou hebben gestaan dat u zich moest aansluiten. Ondanks dat er geen gevolg werd gegeven aan hun eis, zouden ze, wanneer ze u vervolgens tegenkwamen, u gewoonweg hebben laten gaan, met de boodschap dat u zich de volgende dag moest aanmelden in de moskee om u aan te sluiten, en gaven ze u op deze manier meer dan genoeg tijd om aan hen te ontsnappen (CGVS, p. 13-15). Hierop gewezen, werpt u op dat de taliban zal gewild hebben dat u zich vrijwillig aansloot zodat het voor het dorp duidelijk zou zijn dat uw vader verkeerd was (CGVS, p. 18). Dat de taliban echter zouden denken dat u zich vrijwillig bij hen zou aansluiten nadat ze eerst uw broer en dan uw vader hebben vermoord, is niet aannemelijk. Daarbij is het ook vreemd dat de taliban u hadden gezegd dat u zich de dag nadat ze u tegenkwamen moest aanmelden in de moskee, maar ze wachtten met u te komen zoeken, tot meer dan een maand later, toen u in Turkije was. Terwijl ze op drie verschillende manieren al hadden geprobeerd om u te vragen zich aan te sluiten, en u hierop niet bent ingegaan, en hun deadline ook al ruim verstreken was (CGVS, p. 6, p. 14-15). Dat u ook geen aannemelijke voorstelling kunt geven van het gedrag van de taliban, plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt nog wel een taskera neer van uw (beweerde) vader en grootvader, alsook werkdocumenten van uw vader. Hierbij dient al eerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben om geloofwaardige verklaringen, quod non, kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet volstaan om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen. Ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg

onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel heel opvallend is dat u stelt dat u geen taskera van uzelf kan neer leggen, omdat deze zou verbrand zijn toen uw huis werd in brand gestoken door de taliban, maar uw familie u later toch nog de taskera van uw vader en werkdocumenten van uw vader wist door te sturen (CGVS, p. 3, p. 6). Wat betreft de foto's van uw broer kan ook hier niet uit worden afgeleid dat de persoon op de foto wel degelijk uw broer is, ook aan deze foto's kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het opsommen van de documenten die hij heeft bijgebracht, het stellen dat hij inhoudelijk op geen tegenstrijdigheden kan worden betrapt en dat de bestreden beslissing inhoudelijk zeer summier is en het herhalen van zijn verklaringen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat de dorpsraad geen officieel orgaan is waarin verkozenen zetelen, maar eerder een verzameling van invloedrijke mannen van het dorp en dat zijn vader werd gezien als het hoofd van het dorp doordat hij andere dorpsgenoten hielp en hierdoor deze status had verworven, maar dat ook dit geen officiële positie is. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en maakt hiermee nog steeds het profiel van zijn vader niet aannemelijk. Ook door zijn gebrekkige kennis te vergoelijken door erop te wijzen dat hij nog minderjarig was toen hij in Afghanistan is vertrokken en dat hij een ongeschoolde minderjarige analfabeet is, slaagt verzoeker daar niet in. De vergelijking met een "*gemiddelde 15-jarige Belgische scholier die wel goed onderwijs kan genieten*", houdt voorts geen steek nu deze "*gemiddelde 15-jarige Belgische scholier die wel goed onderwijs kan genieten*" niet een hoofd van de gemeenteraad van zijn gemeente als ouder heeft.

Verzoeker voert nog aan dat de adjunct-commissaris ondanks al de door hem bijgebrachte bewijzen en het feit dat hij inhoudelijk op geen tegenstrijdigheden kan worden betrapt, weinig belang hecht aan deze documenten, doch hij laat na inhoudelijk in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing over de meeste van de door hem voorgelegde documenten. Over het document met betrekking tot de reparatie van zijn gsm stelt verzoeker dat het een brug te ver gaat dat ook van dit Belgische document de echtheid wordt ontkend, doch uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat de echtheid van dit stuk betwist wordt. Wel wordt gesteld dat aan deze factuur bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu dit document een hoog gesolliciteerd karakter heeft nu erop expliciet wordt vermeld dat na de reparatie alle gegevens verwijderd zijn en dat dit ontzettend vreemd is. Verzoeker toont met zijn summiere betoog op geen enkele wijze aan dat dit feitelijk onjuist is of dat de gevolgtrekking van de adjunct-commissaris hieruit onredelijk is. De omstandigheid dat deze factuur werd overgemaakt per email door een procedureverantwoordelijke van het OC Lint van het Rode Kruis die daarin bevestigt dat er een tijdje geleden problemen waren met de gsm van verzoeker en dat verzoeker daardoor alles kwijt is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wordt van deze mail in de hierboven vermelde motieven overigens wel degelijk melding gemaakt. Hoe dan ook blijven de vaststellingen overeind dat verzoeker slechts foto's neerlegt van zijn vader waaruit niet kan worden afgeleid dat deze man daadwerkelijk zijn vader is en dat verzoeker weinig notie heeft van de dorpsraad, waarvan zijn vader volgens hem het hoofd was. In het licht van deze vaststellingen is het motief over de verschoning voor het gegeven dat verzoeker geen foto's heeft waarop hij samen met zijn vader staat eerder overtuigend. Verzoeker verklaart hiermee bovendien nog steeds niet hoe het komt dat hij wel de documenten en foto's van zijn vader kan neerleggen, maar geen foto's van hem en zijn vader samen.

Verzoeker hekelt nog dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met het gegeven dat "*de 303 Speen Ghar*", waaraan zijn broer volgens zijn verklaringen brandhout leverde, eigenlijk een politiezone is en geen legereenheid, doch hij laat na enige wetsbepaling aan te duiden op basis waarvan de *protection officer* van het CGVS verplicht zou zijn hem met dergelijke onjuistheden te confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot de door hem voorgelegde stukken, maar haalt hij *in casu* geen enkel argument aan dat een ander licht kan werpen op de overweging dat de geloofwaardigheid van het contract tussen zijn vader en het leger wordt ondermijnd door de vaststelling dat er in dit document wordt verwezen naar "*303 Speen Ghar*", dat blijkens objectieve informatie niet het leger is, maar de politie. De Raad ziet voorts niet in – en verzoeker licht niet toe

– op welke wijze het gegeven dat verzoeker nog zeer jong was ten tijde van de leveringen van brandhout en nooit mee brandhout heeft geleverd en bijgevolg niet op de hoogte is van alle details hierover deze vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht stelt.

Verzoeker meent verder dat de adjunct-commissaris spijkers op laag water zoekt waar deze het ongeloofwaardig vindt dat “*wanneer een jonge minderjarige analfabete Afghaan verwijst naar 2 jaar geleden, het eveneens wel eens slechts 18 maanden geleden zou kunnen zijn*”. Hij gaat er hierbij echter aan voorbij dat hij duidelijk in staat bleek om te weten dat zijn broer zes maanden na het opstellen van het contract stierf en om te situeren wanneer zijn vader stierf. Dat verzoeker in het licht hiervan incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip van overlijden van zijn broer ondermijnt zijn ongeloofwaardigheid dan ook wel degelijk.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De stukken die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De foto's waarop volgens de inventaris bij de aanvullende nota verzoekers vader te zien zou zijn met “*personaliteiten*” vormen geen objectief bewijs van verzoekers bewering dat de man waarvan hij stelt dat het zijn vader is ook daadwerkelijk zijn vader zou zijn. Uit de foto's waar verzoeker volgens de inventaris bij de aanvullende nota zou staan op dezelfde plaats als waar de vergadering plaatsgreep kan niet blijken dat zijn vader het hoofd van de raad van het dorp was. Om het even wie kan zich immers op deze plaats laten fotograferen. Op de foto waarop verzoeker volgens de inventaris bij de aanvullende nota te zien zou zijn met zijn vader staat een grote groep mensen samen afgebeeld. Op basis van deze ene foto kan niet op objectieve wijze een bloedband worden vastgesteld tussen verzoeker en de persoon van wie hij beweert dat het zijn vader is en met wie verzoeker op de foto staat. Verzoeker verschaft hierover bovendien geen enkele verdere toelichting in zijn aanvullende nota, terwijl hij eerder nog had verklaard dat de foto's van hem samen met zijn vader gewist waren omdat zijn gsm kapot was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – wat verzoeker wenst aan te tonen met de foto's van zichzelf in Afghanistan. Verzoeker toont hiermee noch zijn profiel als zoon van het hoofd van de dorpsraad, noch zijn problemen met de taliban aan.

Uit de psychologische attesten (aanvullende nota verzoeker, stukken 2 en 3) kan blijken dat verzoeker tussen 3 mei 2022 en 10 oktober 2022 begeleid werd door een klinisch psycholoog en dat hij sinds 27 januari 2026 drie keer op consultatie is geweest bij een klinisch psycholoog. Er wordt echter nergens een diagnose gesteld. Zo deze attesten kunnen staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, kan er niet uit blijken dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt.

De arbeidsovereenkomst (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), het werkgeversattest (*ibid.*, stuk 5), de foto's van in België (*ibid.*, stukken 6 en 7), het paspoort van zijn kat (*ibid.*, stuk 8), de aanvraag voor een voorlopig rijbewijs (*ibid.*, stuk 9), de steunbrieven (*ibid.*, stukken 10, 11 en 12), de schoolattesten (*ibid.*, stukken 13 en 15), het tewerkstellingsattest (*ibid.*, stuk 14), de twee brieven (*ibid.*, stukken 16, 17 en 18), het bekwaamheidsattest voor het besturen van interne transportmiddelen (*ibid.*, stuk 19) en de verklaring van zijn vriendin (*ibid.*, stuk 20) die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

De algemene informatie waaraan in de aanvullende nota wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn problemen met de taliban die wilden dat hij zich bij hen aansloot niet aannemelijk maakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban ervan op de hoogte zijn dat hij er niet meer verblijft en het algemeen bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen in geval van een terugkeer op weinig sympathie en mededogen van de taliban kunnen rekenen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er

een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De bestreden beslissing bevat op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 12), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan ook kort naar school te zijn geweest, en ook vier jaar naar de lessen in de moskee in uw dorp (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te stellen dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat hij niet meer in Afghanistan verblijft en dat het algemeen bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen in geval van een terugkeer op weinig sympathie en mededogen van de taliban kunnen rekenen. Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare objectieve landeninformatie heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker (onder meer) een arbeidsovereenkomst (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), een werkgeversattest (*ibid.*, stuk 5), foto's van in België (*ibid.*, stukken 6 en 7), een paspoort van zijn kat (*ibid.*, stuk 8), een aanvraag voor een voorlopig rijbewijs (*ibid.*, stuk 9), steunbrieven (*ibid.*, stukken 10, 11 en 12), schoolattesten (*ibid.*, stukken 13 en 15), een tewerkstellingsattest (*ibid.*, stuk 14), twee brieven (*ibid.*, stukken 16, 17 en 18), een bekwaamheidsattest voor het besturen van interne transportmiddelen (*ibid.*, stuk 19) en een verklaring van zijn vriendin (*ibid.*, stuk 20). Hij geeft hierbij in zijn aanvullende nota nauwelijks enige toelichting. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een

toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing, zijn werk als 'Warehouse Operator', zijn opleiding om met een heftruck te rijden, zijn activiteiten in België, zijn band met zijn huisdier, zijn wens om een rijbewijs te halen, zijn kennissen in België, zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn relatie met een meisje in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Over zijn partner verschaft verzoeker in zijn aanvullende nota geen nadere uitleg en uit de brief die hij ter staving van zijn relatie neerlegt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker wegens zijn relatie dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert. Verzoeker toont evenmin aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van deze relatie, laat staan dat hij bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan zou worden beticht van "zina". De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn land of regio van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 22 jaar die weliswaar ruim vijf jaar in België is, maar ook in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school is gegaan en lessen heeft gevolgd aan de moskee, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban die wilden dat hij zich bij hen aansloot niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsovername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel

nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Het beginsel van de *fair-play* is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de adjunct-commissaris, zodat een schending van het beginsel van de *fair-play* niet kan worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY	D. DE BRUYN
------------	-------------